

L'Espurna Solidària

La Chispa Solidaria

Suplement aperiòdic de **"Emancipación Obrera"**

nº 6 - Octubre 2011

*"Els obrers de tots els països som estrangers:
¡¡una sola classe, una sola lluita!!"*

ESPONTANEÏTAT EN LA LLUITA O ORGANITZACIÓ CLASSISTA?

El capitalisme implica per nosaltres, la classe obrera, l'esclavitud al treball i la misèria en les nostres condicions de vida. En temps de guanys econòmics, els empresaris, la classe dels capitalistes, deixen caure algunes molles del benefici arrencat del fruit de la nostra força de treball en forma de certes millores en les nostres condicions de vida, mentre ens fan treballar per a produir més del que poden vendre. Per haver produït massa, arriba aleshores la inevitable crisi de sobreproducció, arriben les pèrdues econòmiques per als capitalistes, i tot el pes de la maquinària repressiva i despietada de la Patronal es concentra en caure amb força sobre la classe treballadora, imposant-nos el pagament de tals pèrdues: ens augmenten les jornades i el ritme de treball, ens abaixen els salaris, augmenten els contractes fraudulents i les situacions d'abús, legalitzades o no.

A l'Estat Espanyol hi ha uns 17 milions de treballadors assalariats (més els 4-5 milions de treballadors aturats, els 4 milions de treballadors en negre, els treballadors joves no inscrits a l'atur i els treballadors jubilats) mentre que la classe capitalista està formada per uns 3 milions d'empresaris i autònoms (aquests últims sumen més de la meitat).

Com pot aquesta minoria de classe capitalista imposar-nos tots aquests sacrificis a aquesta majoria que constituïm els assalariats?

La Patronal controla l'Estat i totes les seves institucions, està dotada d'una forta organització a tots els nivells que vetlla pels seus interessos: des de els organismes legislatius, tribunals i cossos repressius, passant pels sindicats subvencionats fins arribar a tota l'esfera de dominació ideològica. Tot això amb una experiència a les espatlles de més de 200 anys! I què té la classe obrera per defensar-se de tot això? A part de petits grups de treballadors que s'esforcen per organitzar-se per lluitar, en propagar la unitat i la solidaritat, campa una situació de domini total de la por, la frustració, la resignació, la impotència, el desconeixement i sobretot l'aïllament. Tot això succeeix gràcies a dècades en les que les nostres lluites i reivindicacions han estat dominades per part dels "sindicats" integrats dins de l'Estat, empreses de serveis sindicals que es dediquen a vendre'ns i a manipular-nos, veritables experts en l'organització de la desorganització, i disposem d'exemples com per parlar un tren! Quan aquests sindicats subvencionats controlen les nostres reivindicacions, la Patronal pot respirar tranquil·la, ja que un exèrcit de milers d'alliberats i comitès d'empresa, que s'omplen la boca de legalismes i apel·len a la verinosa "negociació", li asseguren que cap lluita obrera passarà dels límits traçats ni aconseguirà imposar el seu èxit.

Com a resultat, molts obrers, després d'haver vist com els sindicats subvencionats han venut els seus drets i tirat pel vàter les seves reivindicacions, s'allunyen de tota sigla i tot comitè. Neix, aleshores, la idea de que la veritable lluita davant un atac de la patronal o de l'empresa és oferir una resposta puntual mitjançant una organització espontània. Quan es segueix per aquesta via, els treballadors emprenen la tasca d'organitzar-se només per donar tal resposta a tal atac, formen una organització espontània, dotada normalment més de d'instint que de l'experiència real en el camp de la lluita, amb el denominador comú de la seva aparent (i recalquem l'adjectiu "aparent"), immunitat a ser manipulada. L'energia potencial que té un moviment de treballadors d'aquestes característiques pot arribar a ser enorme donat que els treballadors treuen totes les seves forces i posen tot el seu cor i voluntat per arribar al seu objectiu. Per primera vegada, en contra del sistema ocultista i sibil·lí usat pels sindicats subvencionats, les assemblees es converteixen en assemblees realment obertes a tots els treballadors de l'empresa i fins i tot a treballadors d'altres empreses. Totes les consultes es fan a mà alçada i a cara descoberta. És en aquest precís moment en que els alliberats sindicalers i els manipuladors dels comitès es fan petits o fins i tot desapareixen temporalment.

Tot i així, l'espontaneïtat organitzativa fa que la lluita entre els dos camps, empresa i treballadors, sigui massa desigual. Per un cantó, l'empresa disposa d'un gran arsenal d'armes per a protegir i defensar els seus interessos, ja que no tant sols està protegida per una legislació laboral molt favorable, sinó que juga la seua favor la càrrega ideològica del individualisme que, juntament amb la por a perdre el lloc de treball, desemboca en la desconfiança mútua entre els treballadors. A més, disposa de la inestimable assistència dels bombers socials dels sindicats subvencionats, els quals tenen la capacitat de dominar i manipular qualsevol lluita gràcies a les grandioses subvencions estatals que reben, als seus alliberats a temps complet amb una experiència de molts anys apagant focs i a la seva presència i integració en institucions de l'Estat, com per exemple als Tribunals Laborals. Mentrestant, per l'altra banda, a l'organització espontània li manca tota experiència, no disposa d'una unió compacta i hermètica ni tant sols d'una part dels treballadors, li manquen els mitjans econòmics per

MIENTRAS LLUEVE NO SE PUEDE ARREGLAR EL TEJADO,
CUANDO ESCAMPE YA NO HARÁ FALTA

SOLIDARITAT I UNITAT DELS TREBALLADORS

sindicatsutbcn@gmail.com - sindicatosut@gmail.com - www.nodo50.org/sindicatosut

poder suportar una lluita o vaga (iCaixa de Resistència!), no disposa de la solidaritat a ultrança dels treballadors d'altres centres i sobretot, no disposa del temps i la calma necessària per preparar-se.

Davant d'un contrincant així, l'empresa només ha de deixar passar el temps, esperar a que l'energia potencial dels treballadors es dilueixi amb el pas dels dies, que la incertesa i els nervis facin la seva feina, i que els lacais sindicalers, que estaven amagats o hibernant fins aleshores, surtin per agafar el toro esgotat per les banyes i el tornin inofensiu ja a la corral d'on va sortir.

No podem defensar-nos dels atacs de la Patronal amb aquestes armes. Assumir l'auto-imposició de l'espontaneïtat dels mitjans de lluita, és a dir, imposar-nos la desorganització, és assumir la certesa de que haurem d'encaixar derrota rere derrota, amb la conseqüent i perillosa desmoralització de la classe obrera. Una lluita així tant sols beneficia a aquests sindicalers, que poden mantenir les seves poltrones i quotes de poder, i a la Patronal, que veu, amb gran tranquil·litat, a la classe treballadora com a una gran bassa d'oli, sense organització ni força capaç de doblegar la voluntat ni del més dèspota i aïllat dels empresaris. Si els empresaris posseeixen les seves organitzacions (l'Estat mateix), per què els treballadors hem d'anar aïllats al camp de batalla?

S'ha de trencar amb el control absolut de la Patronal deslligant-se de les seves centrals sindicals apagafocs. Però s'ha de trencar amb força, determinació i contundència! Per poder fer això, no és suficient l'energia dedicada de forma puntual a defensar-se d'un atac puntual. Si el capitalisme es un atac constant a la classe obrera, hem de dotar-nos d'una organització que ens defensi sempre, al dia a dia, una organització que ja estigui present i que ja sàpiga actuar quan arribin els problemes a l'empresa. S'ha de fomentar el veritable sindicalisme de classe, sense subvencions ni de l'Estat ni de la Patronal, fomentar la solidaritat i la unitat a ultrança, sense limitar-se a la frontera de l'empresa o sector. S'han de recuperar els mètodes del sindicalisme de classe: les decisions a mà alçada en Assemblea, l'Acció Directa i la Vaga Indefinida. Només així podem defensar-nos dels atacs de la Patronal. Perquè es tracta d'imposar les nostres necessitats agenollant la prepotent Patronal i no de pidolar molletes, no podem tancar-nos en la seva legalitat. ¿Quin boxejador pujaria al ring amb les mans lligades?

Si el capitalisme sobreviu rebentant a la classe obrera, que rebenti el capitalisme!

CACICADA DE CCOO A BARCELONA CITY TOUR

En la línia del que hem comentat en el text anterior, i a tall d'exemple fresc, tenim la cacicada que CCOO va fer amb la lluita per la reclamació de millores laborals dels treballadors de l'empresa Barcelona City Tours (BCT) l'agost passat. Després de diversos dies de reivindicacions mitjançant aturades parcials, l'empresa va acomiadar a alguns treballadors per haver tornat a les cotxeres durant la primera aturada del 1 d'agost, el que va ser i és, com vam dir a la fulla de solidaritat distribuïda el dia anterior als acomiadaments, una acció a la desesperada de l'empresa que no s'aguantava ni amb pinces. Però no només l'empresa BCT sentia que no controlava la situació, sinó que l'empresa de serveis sindicals CCOO també necessitava recuperar el control per acomplir la seva funció de bomber social.

Tota la traïció de CCOO es va anar construint amb petits detalls des de l'inici: aturades de 9h a 12h amb tornada a les cotxeres, cop de timó immediat després dels expedients acatant les instruccions de l'empresa sobre com fer la vaga, assemblea del dijous en la que es va plantejar aixecar la vaga per negociar. Allà l'alliberat de CCOO (16 anys sense treballar...) va afirmar que l'objectiu de la vaga ja no era la taula reivindicativa original sinó negociar l'article 41 i que "ell estava allà per a dirigir".

Una petita esclatxa oberta des del principi entre Comitè i treballadors, la reacció instintiva de varis treballadors contra la submissió a les instruccions de l'empresa, juntament amb l'afluència als piquets i a les assemblees de companys solidaris des de l'exterior amb plantejaments de lluita classista, van forçar al comitè de vaga i a l'alliberat de CCOO a acceptar la voluntat majoritària de lluitar. Aquest fet es va plasmar en la decisió presa a l'assemblea del dijous: ampliar els horaris de les aturades, ampliar el comitè amb 3 treballadors més i d'intercalar dies sencers d'aturades per a poder fer manifestacions i treure el conflicte del polígon, on els buròcrates el volien tancar.

ACUERDAN

PRIMERO.- Que todos los trabajadores despedidos, sancionados o con apertura de expediente disciplinario, motivado por las convocatorias de huelga, se incorporaran sin ninguna consecuencia el 9 de Agosto de 2011 dejando sin efecto los escritos sancionadores

SEGUNDO.- Los escritos que haya enviado la empresa a los trabajadores hasta la fecha de hoy día 9 de Agosto de 2011 no tendrán ninguna consecuencia, quedando sin efecto

TERCERO.- Todos los puntos de la convocatoria de huelga serán sometidos a un arbitraje en el Tribunal Laboral de Catalunya y con efectos económicos si los hubiera de 8 de agosto de 2011, comprometiéndose la empresa a presentarse para la designación de árbitros en día que cite el TLC

CUARTO.- La Empresa y el comité de empresa acuerdan suspender durante un mes el plazo del periodo de consultas iniciado, para que el comité de empresa haga todas las propuestas que considere oportunas con arreglo a horarios calendario, etc.

QUINTO.- El comité empresa se compromete a trasladar los acuerdos anteriores a la asamblea de trabajadores y si son aceptados a desconectar las dos convocatorias de huelga

En caso de no aceptación por la asamblea las partes mantendrán sus posiciones iniciales

Acord entre el comitè i l'empresa per a posar fi a les mobilitzacions.

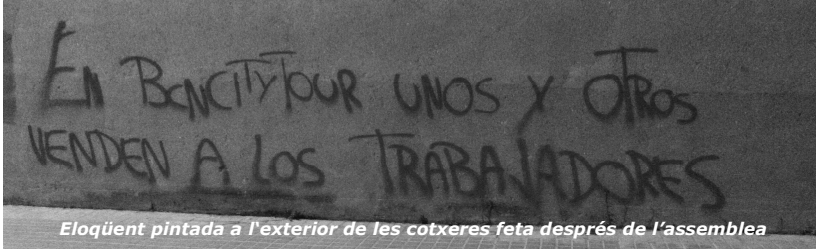
Això va obligar a l'empresa de serveis sindicals CCOO a canviar lleugerament els seus plans per poder torpedejar la possibilitat d'una lluita real dels treballadors de BCT, i així van sorgir una sèrie de nous "petits" detalls: negativa en tot el procés a constituir una Caixa de Resistència, convocatòria d'ampliació dels horaris de vaga incloent la frase "aquesta convocatòria anul·la l'anterior" (deixant així inoperants les convocatòries del dilluns anterior i la ja cancel·lada del dimecres entrant i posant-li en safata l'activitat repressiva i intimidadora a l'empresa), els mètodes i formes de "cabo chusquero" del president del comitè a les assemblees, i el bloqueig en la pràctica de l'ampliació del comitè de vaga amb 3 membres més sortits de l'assemblea del dijous (amb l'excusa descaradament falsa de que el nou comitè només podia funcionar a partir del divendres).

Davant dels acomiadaments, quina va ser la posició del comitè de vaga? En comptes d'organitzar una resposta contundent, que els treballadors haurien seguit d'haver-se plantejat amb decisió, **el seu president va treballar durant el seu dia de descans per substituir als acomiadats.** Després d'aquesta acció despreciablement repulsiva, es van reunir amb l'empresa i "van aconseguir" la readmissió d'uns acomiadaments fets a la desesperada que no s'aguantaven ni amb pinces i "van aconseguir" que les

reivindicacions les arbitri el Tribunal Laboral de Catalunya (tripijoc de CCOO-UGT-Patronal per viure de les subvencions i castrar les lluites). "Van aconseguir" el que volia l'empresa des del principi, que els seus alliberats i els de CCOO arbitressin els seus interessos, "van aconseguir" l'aplaçament durant un mes de l'article 41 per a que sigui el mateix comitè qui proposi com fotre als treballadors, i van aconseguir per sobre de tot castrar la lluita, guanyant-se així una vegada més la milionada que l'Estat de la Patronal els paga cada any.

L'objectiu era impedir per tots els mitjans arribar a l'assemblea del divendres, a les aturades i manifestacions dels dissabtes i a la conversió de la lluita en una Vaga Indefinida real que hauria posat contra les cordes a l'empresa.

Una última possibilitat els podia aixafar el pla que havien traçat juntament amb l'empresa: la intervenció de companys per desemascarar-los a ells i al seu muntatge. D'aquí els últims "petits" detalls en la última assemblea del dimarts: a diferència de les anteriors, aquesta ja no es va comunicar en una entrada al blog dels treballadors, sinó que el comitè la va comunicar mitjançant el sistema de missatgeria de textos de l'empresa per enviar un sms a tots i cada un dels treballadors, i la maniobra caciquil del comitè de fer-la a l'interior de la nau (totes les anteriors s'havien estat fent fora a l'entrada) per evitar que els treballadors disposats a lluitar tinguessin el recolzament d'altres treballadors solidaris. Encara que una vintena de treballadors s'hi van oposar i es van quedar fora, el comitè va tirar endavant l'assemblea i, recolzant-se en la política de la por, va imposar el final de la vaga. Això demostra, de pas, la insuficiència de l'espontaneïtat, perquè a l'hora de la veritat els que estan organitzats són ells.

Si l'acció repressiva (acomiadaments, sancions, amenaces...) per part de l'empresa és indiscutiblement **TERRORISTA**, no ho són menys els que es coordinen amb ella per assolir i beneficiar-se dels efectes que aquestes accions persegueixen. CCOO és una màquina d'ofegar lluites i de sotmetre els treballadors als dictats de la Patronal.

Davant d'això, una única alternativa: la reorganització del Sindicat de Classe no subvencionat

pel Patró ni pel seu Estat, fora i contra el sindicalisme subvencionat. Tan sols dotant-nos d'una organització combativa de classe dins i fora dels centres de treball podrem trencar la malla que estenen per sobre de les lluites de la nostra classe per aïllar-les i ofegar-les.

La lluita dels treballadors de BCT pels 9 punts de la seva taula reivindicativa va morir a mans dels agents de la Patronal, però l'experiència i els llaços de solidaritat que s'han teixit mentre vivia hauran de perdurar i fer-se forts per les lluites futures.

Visca la lluita de tots els treballadors!

TAULA REIVINDICATIVA

Per a portar endavant les lluites que se'ns presenten i se'ns presentaran, necessitem el **SINDICAT DE CLASSE**, no subvencionat ni pel patró ni per l'Estat. Necessitem reprendre els mètodes de lluita classista i unificar les lluites per una taula reivindicativa única:

- **Salari mínim de 1500€ nets per a tots i pujades lineals d'un mínim 300€ al mes.**
- **Salari integral per als desocupats (mínim 1500€).**
- **Reducció de jornada a 30 hores sense reducció de salari.**
- **Jubilació als 55 anys amb el 100% del salari.**
- **Eventuals i subcontractats a fixos de plantilla a l'empresa principal.**

EL DRET A LA PERESA – Paul Lafargue (Any 1883)

<<Sisè extracte>>

...

Per acomplir la seva doble funció social de no-productor i de superconsumidor, el burgès no solament va haver de violentar els seus gustos modestos, perdre els hàbits laboriosos de fa dos segles i lliurar-se al luxe desenfrenat, a les farteneres indigestes i a les disbauxes sifilitiques, sinó que a més havia de sostreure al treball productiu una massa enorme d'homes per tal de procurar-se ajuts.

Heus aquí algunes xifres que proven com és colossal aquesta pèrdua de forces productives. Segons el cens del 1861, la població d'Anglaterra i del País de Gal·les comprenia 20.066.244 persones, 9.776.259 del sexe masculí i 10.289.965 del sexe femení. Si en deduïm els massa grans o massa petits per treballar, les dones, els adolescents i els infants improductius, més les professions ideològiques com ara els governants, la policia, el clergat, la magistratura, l'exèrcit, la prostitució, les arts, les ciències, etc., i també la gent ocupada exclusivament a menjar el treball d'altri, en formes predials, d'interessos, de dividendes, etc., resten uns vuit milions d'individus de qualsevol sexe i edat, incloent-hi els capitalistes que actuen en la producció, el comerç, les finances, etc. En aquests vuit milions tenim:

Treballadors agrícoles (incloent-hi els pastors, els mossos i les mosses que viuen a cal granger) 1.098.261

Obrers de fàbriques de cotó, de llana, de cànem, de lli, de seda, de punt i altres 642.607

Obrers de mines de carbó i de metall 565.835

Obrers metal·lúrgics (alts forns, liminadors, etc.) 396.998

Classe domèstica 1.208.648

"Si sumem els treballadors de les fàbriques tèxtils i els de les mines de carbó i de metall, obtenim la xifra d'1.208.442; si sumem els primers i els de les fàbriques metal·lúrgiques, tenim un total d'1.039.605 persones; és a dir, sempre un nombre més petit que el d'esclaus domèstics moderns. Vet aquí el magnífic resultat de l'explotació capitalista de les màquines".

A tota aquesta classe domèstica, la grandària de la qual indica el grau atès per la civilització capitalista, cal afegir-hi la classe nombrosa de desgraciats consagrats exclusivament a la satisfacció dels gustos dispendiosos i fútils de les classes riques: talladors de diamants, puntaires, brodadors, relligadors de luxe, costureres de luxe, decoradors de les cases de vacances, etc.

Un cop aclofada en la mandra absoluta, i desmoralitzada per la fruïció obligada, la burgesia, malgrat que li va costar, es va acomodar al seu nou gènere de vida. Qualsevol canvi possible li provocava horror. La visió de les condicions miserables

d'existència, acceptades amb resignació per la classe obrera, i la degradació orgànica engendrada per la passió depravada pel treball li augmentaven la repulsió per tota imposició de treball i per tota restricció de divertiment.

Justament llavors, sense tenir en compte la desmoralització que la burgesia s'havia imposat com un deure social, els proletaris es van ficar al cap d'infligir el treball als capitalistes. Els innocents, es van prendre seriosament les teories dels economistes i dels moralistes sobre el treball i s'estrenyeren el cinturó per infligir-ne la pràctica als capitalistes. El proletariat va arborar la divisa: qui no treballa no menja; Lió, l'any 1831, es va alçar per aconseguir plom o feina; els federats del març de 1871 van declarar la seva revolta: la Revolució del Treball.

A aquests desarmaments de furor bàrbar, destructiu de tota alegria i de tota peresa burgesa, els capitalistes no podien respondre altrament que amb la repressió ferotge, però saben prou bé que, si han pogut comprimir aquestes explosions revolucionàries, no han pas ofegat en la sang de les seves matances gegantines la idea absurda del proletariat de voler infligir el treball a les classes ocioses i sàciades, i per esquivar aquesta destrucció s'envolten de pretorians, de policies, de magistrats, d'escarcellers mantinguts en una improductivitat laboral. Ningú es pot fer ja cap il·lusió sobre el caràcter dels exercits moderns: l'únic motiu pel qual s'han mantingut permanentment és reprimir "l'enemic interior"; així, els forts de París i de Lió no van ser pas construïts per defensar la ciutat contra l'estranger, sinó per esclafar-la en cas de revolta. I per si cal un exemple sense rèplica, esmentem l'exèrcit de Bèlgica, aquest país de cucanya del capitalisme: la seva neutralitat és garantida per les potències europees i, en canvi, el seu exèrcit és un dels més forts en proporció a la població. Els gloriosos camps de batalla del valent exèrcit belga són les planes de Borinage i de Charleroi. Els oficials belgues trempen l'espasa i guanyen les estrelles amb la sang dels miners i els obrers desarmats. Les nacions europees no tenen exèrcits nacionals, sinó exèrcits mercenaris; protegeixen els capitalistes contra el furor popular que voldria condemnar-los a deu hores de mina o de filatura.

Per tant, estrenyent-se la panxa, la classe obrera ha desenvolupat fora mida la panxa de la burgesia condemnada al consum excessiu.

Per consolar-se de la seva tasca feixuga, la burgesia va retirar de la classe obrera una massa d'homes molt superior a la que restava consagrada a la producció útil, i la va condemnar al seu torn a la improductivitat i al consum excessiu. Però aquest ramat de boques inútils, malgrat la seva voracitat insaciable, no basta per consumir totes les mercaderies que els obrers, embrutits pel dogma del treball, produeixen com maníacs, sense voler-les consumir i fins i tot sense pensar si hom trobarà prou gent per consumir-les.

Davant la doble follia dels treballadors de matar-se treballant i de vegetar en l'abstinència, el gran problema de la producció capitalista ja no és trobar productors i decuplicar les seves forces, sinó descobrir consumidors, excitar els seus apetits i crear-los necessitats fictícies. Com que els obrers europeus, tremolant de fred i de gana, refusen de portar les robes que teixeixen, de veure els vins de raïm que han veremat, els pobres fabricants han de córrer fins als antípodes per cercar algú que les porti i se'ls begui; Europa n'exporta cada any per un valor de centenars i milers de milions, a tots els racons del món, a pobles que no saben què fer-ne. Però els continents explorats ja no són prou grans, calen països verges. Els fabricants d'Europa somien nit i dia amb l'Àfrica, amb el llac saharià, amb el ferrocarril del Sudan; amb ansietat, segueixen els progressos dels Livingstone, dels Stanley, dels Du Chaillu, dels de Brazza; bocabadats, escolten les històries extraordinàries d'aquests viatgers valents. Quantes meravelles desconegudes enclou el "continent negre!" Hi ha camps plantats de dents d'elefant, rius d'oli de coco que transporten palletes d'or, milions de culs negres, nus com la cara de Dufaure o de Girardin, esperant els teixits de cotó per aprendre decència, ampolles d'aiguardent i bíblies per conèixer les virtuts de la civilització.

Però tot és inútil: els burgesos que s'afarten, la classe domèstica que sobrepassa la classe productiva, les nacions estrangeres i bàrbares que hom farceix de mercaderies europees; res, res no pot arribar a donar sortida a les muntanyes de productes que s'apiloten més altes que les piràmides d'Egipte: la productivitat dels obrers europeus desafia tot consum, tota malversació. Els fabricants, esverats, van de bòlit; ja no saben on trobar matèries primeres per satisfer la passió desordenada, depravada, dels seus obrers pel treball. Als nostres departaments llaners, esfilagarsen els parracs bruts i mig podrits per fer-ne els teixits anomenats de renaixença, que duren el que duren les promeses electorals; a Lió, en comptes de deixar la fibra de seda amb la simplicitat i la flexibilitat que li són naturals, la sobrecarreguen de sals minerals que, afegint-hi pes, la fan friable i de poc ús. Tots els nostres productes són adulterats per facilitar-ne la sortida i escurçar-ne l'existència. La nostra època serà anomenada l'edat de la falsificació, com les primeres èpoques de la humanitat han rebut els noms d'edat de pedra i edat de bronze, pel caràcter de la seva producció. Els ignorants acusen de frau els nostres industrials piadosos, mentre que en realitat la idea que els anima és de donar feina als obrers, que no poden resignar-se a viure amb els braços plegats. Aquestes falsificacions, que com a únic mòbil tenen un sentiment humanitari, però que donen magnífics guanys als fabricants que les practiquen, si són desastroses per la quantitat de les mercaderies, si són una font inestroncable de malversació del treball humà, proven l'enginy filantròpic dels burgesos i la perversió horrible dels obrers, que, per sadollar el seu vici de treball, obliguen els industrials a sufocar els crits de la seva consciència i fins i tot a violar les lleis de l'honestedat comercial.

...

ON TROBAR-NOS:

ASSESSORIA JURÍDICA:

BCN: Tots els dimecres a partir de les 19h. al local d'Av. Meridiana 174 tda. 2 – Metro: Clot.

Tel. 657 842 589 – mail: sindicatsutbcn@gmail.com

MADRID: Tots el dimecres a partir de les 18:30h al local de Pl. de Matute, nº10, 2º D – Metro: Antón Martín

Tel. 91 420 03 11 – mail: sindicatosut@gmail.com

VISITA LA PÀGINA WEB DEL SINDICAT

www.nodo50.org/sindicatosut

LLEGEIX I DIFON LA PREMSA CLASSISTA!

Recolza la **Caixa de Resistència**, aportacions a **0182 4003 17 0201538404**

SOLIDARITAT I UNITAT DELS TREBALLADORS

sindicatsutbcn@gmail.com - sindicatosut@gmail.com - www.nodo50.org/sindicatosut